

Arrest

nr. 65 333 van 1 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 28 februari 2011 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 mei 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer B. I. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit de wijk Kalabria (gemeente Fushe Kosove) in Kosovo. U hebt de Kosovaarse nationaliteit. U bent getrouwd met S. D. (O.V.6.774.579, CGVS 11/12516B). Toen zij in 2009 zwanger was van uw zoon B., had zij last van gezwollen voeten en een ingegroeide teennagel. Daarvoor bent u met haar bij een Servische verpleegster geweest, die een zalf aanraadde. Toen dat na een week niet hielp, bent u bij een Albanese verpleegster geweest, die zei dat

haar teen geamputeerd moest worden. Uw vrouw heeft die ingreep niet ondergaan. U hebt opnieuw dezelfde zalf gekocht om de teen te behandelen. Dat hielp echter niet. Uw vrouw is niet meer opnieuw naar de dokter geweest voor haar teen. Op 11 september 2009 is uw vrouw in Novi Sad in Servië bevallen van haar zoon. Hierna ondervond zij gynaecologische problemen. Ongeveer twee maanden na de bevalling, ging uw vrouw op controlebezoek bij een Servische arts in Fushe Kosove. Die zei dat hij haar niet kon behandelen omdat hij niet de nodige instrumenten had. Hij raadde haar aan naar een privé arts te gaan. Daarop ging u met uw vrouw naar een Albanese arts. Die zei hetzelfde. U had niet voldoende geld om naar een privé arts te gaan. Uw vrouw heeft nog steeds gynaecologische problemen. Toen uw zoon ongeveer een jaar oud was, werd hij ziek. Hij had hoge koorts. U bent met hem naar een Albanese arts gegaan. Hij heeft u zoon niet onderzocht, maar zei dat uw zoon een kinderziekte had en dat u medicijnen moest kopen om de koorts te doen dalen. U wilde dat uw zoon onderzocht werd, dus bent u met hem naar een Servische arts gegaan. Deze ontving u en ook hij raadde u aan medicijnen voor uw zoon te kopen. U zei dat u geen geld had. Hij zei dat u uw nier aan minister Thaçi moest verkopen om zo medicijnen voor uw zoon te kunnen betalen. Hij zei verder dat u voor controle terug bij de Albanese artsen moest zijn omdat het niet aan hen was de controles te doen.

Zes maanden geleden liep uw vader A. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514) met uw moeder F. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514B) op straat. Een Albanese man heeft hem gezegd 'wat heb jij nu gesneden?' en heeft hem in het gezicht geslagen. Uw vader heeft niet gereageerd en is doorgelopen. Hij heeft het incident niet aangegeven bij de politie. Vijf maanden geleden had uw vrouw S. zin in fruit. Ze was op dat moment 3 of 4 weken zwanger. U wilde wat ijzer gaan verzamelen en verkopen om aan geld voor fruit te raken, toen u bij een groot huis een grote vuilbak zag staan. U zag dat er fruit in lag. De portier van het huis kwam buiten en joeg u weg. Nadat de man terug binnen was gegaan, keerde u terug om alsnog het fruit te halen. Daarop kwam de Albanese eigenaar van het huis buiten. Die vroeg wat u daar deed. U hebt hem gevraagd of u het fruit mocht meenemen. Daarop begon hij u uit te schelden. U hebt met hem gediscussieerd. Toen bent u naar huis gelopen. U denkt dat u gevolgd werd. Kort na uw thuiskomst kwamen vier Albanezen uw huis binnen. Eén van hen was de eigenaar van het huis. Een van de mannen heeft uw vader geslagen toen die hen vroeg wat ze kwamen doen. U bent tussengekomen, waarna u geslagen werd met een houten stok. Twee mannen hebben u en uw vader geslagen. De andere twee wilden uw vrouw meenemen naar een andere kamer om haar te verkrachten. Ze verzette zich. Ze is gevallen en heeft haar ongeboren kindje verloren. De twee mannen hebben uw vrouw met rust gelaten en hebben uw moeder meegenomen naar de andere kamer. U weet niet precies wat daar gebeurd is. Toen hoorde u iemand twee keer om de politie roepen. De vier Albanezen hebben daarop uw huis verlaten. Dat was ongeveer één of anderhalf uur na hun aankomst. Ze zeiden dat het nog niet gedaan was. Daarna zijn 3 of 4 burens bij u thuis gekomen om u en uw familie te helpen. Drie uur later ging u met uw familie naar een Servische dokter. Hij heeft jullie onderzocht en pleisters gegeven voor de wonden. U wilde echter ook een medicijn tegen de pijn. De dokter zei dat u dat kon gaan kopen. Daarop bent u naar een Albanese arts gegaan. Ook die gaf u pleisters om uw wonden te verzorgen. U hebt nooit klacht ingediend tegen de vier Albanezen uit vrees dat zij u of uw familie ergere zaken zouden aandoen. De drie of vier dagen vlak na het incident heeft u bij burens geloged. Daarna hebt u weer thuis gewoond. U bent op 26 februari 2011 uit Kosovo naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 28 februari 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. U legde de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en die van uw vrouw S. D., beide afgegeven op 3 februari 2011, uw geboorteakte en die van uw zoon B., beide afgegeven op 27 januari 2011, de geboorteakte van uw vrouw, afgegeven op 8 februari 2011, uw nationaliteitsakte en die van uw vrouw en zoon, alle drie afgegeven op 27 januari 2011, uw huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011 en een attest van de dokter, zonder datum. Uw vrouw S. D. legde ook nog een brief van Fedasil neer, afgegeven op 18 maart 2011, en twee medische attesten, afgegeven op 4 april 2011 en op 22 april 2011. Uw vader legde bovendien de volgende documenten neer: zijn Kosovaarse identiteitskaart, die van uw moeder F. B. en van uw broer A. B., alle drie afgegeven op 3 februari 2011, zijn geboorteakte en die van uw moeder, beide afgegeven op 8 februari 2011, de geboorteakte van uw broer A., afgegeven op 28 januari 2011, zijn huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011, zijn nationaliteitsbewijs en dat van uw moeder en van uw broer A., alle drie afgegeven op 27 januari 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend. Vooreerst moet er op gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer

door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Fushe Kosove/Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen. Ze reizen zelfs regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval

van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Voor wat uw persoonlijke situatie betreft dient er allereerst op gewezen te worden dat bepaalde feiten die u aanhaalt in uw asielrelaas **weinig aannemelijk** zijn. Zo stelde u dat vier Albanese mannen u achtervolgden tot thuis nadat u bij het vuilnis fruit had zien liggen dat u wou meenemen. U beweerde dat deze vier Albanen bij u thuis kwamen waar ze u en uw vader sloegen, uw vrouw probeerden te verkrachten (CGVS 11/12516, p. 6). Het is echter weinig waarschijnlijk dat deze vier mannen dit alles zouden doen enkel voor een paar stukken fruit die in een vuilbak bij hun huis lagen. Het is bovendien ook zeer weinig aannemelijk dat deze mannen in het midden van de dag in uw wijk, waar enkel Roma wonen (CGVS 11/12514, p. 9), zouden komen en een inval durven doen in uw huis. Ook dat geen van uw burens, die nochtans waren komen kijken wat er gebeurde, iets zou hebben ondernomen komt weinig aannemelijk over, zeker gezien de feiten wel een uur zouden geduurd hebben (CGVS 11/12514, 5, 9). U verklaarde dat uw burens wellicht hadden gezien wat er gebeurde, maar niet durfden tussenkomen (CGVS 11/12516, p. 14). Ook dat is weinig steekhoudend. Uw burens waren vermoedelijk talrijker dan de vier Albanen in uw huis, gezien er volgens u ongeveer 30 gezinnen in uw wijk woonden (CGVS 11/12516, p. 14), daarenboven hadden zij ook de ordediensten kunnen waarschuwen. Wat er ook van zij, internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer er geen beroep kan worden gedaan op **nationale bescherming**. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Niemand van uw familie heeft echter ooit klacht ingediend na de door u aangehaalde incidenten (CGVS 11/12514, p. 8, 10 & CGVS 11/12514B, p. 6, 8 & CGVS 11/12516 p. 16,17 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor p. 9, 10, 11,12). De keer dat uw vader op straat geslagen en uitgescholden werd toen hij met uw moeder op weg was naar de dokter, heeft hij nagelaten klacht in te dienen. Als reden daarvoor zei hij dat hij als Rom bij niemand kan gaan klagen, dat de politie hem niet beschermt (CGVS 11/12514, p. 10-11) Dit is echter geen afdoende verklaring voor zijn nalatigheid. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Hiermee geconfronteerd zei hij dat hij bang was om naar de politie te gaan. Hij zei opnieuw dat de politie hem niet zou helpen omdat hij Rom is (CGVS 11/12514, p. 11). Deze verklaring is echter enkel gebaseerd op een vermoeden en geenszins op concrete en tastbare feiten. Uzelf verklaarde dat uw vader geen aanklacht indiende omdat hij niet wist wie zijn belager was (CGVS 11/12516, p. 17). Ook dat is echter geen voldoende uitleg voor het nalaten van klacht in te dienen. Het is immers de taak van de politie om de dader te zoeken. Uw moeder zei dat uw vader niet naar de politie is geweest nadat hij op straat geslagen was omdat hij problemen wilde vermijden. Zij vreesde dat de persoon tegen wie uw vader klacht zou indienen dat tegen zijn vrienden zou vertellen, waardoor hij ook met hen problemen zou krijgen (CGVS 11/12514B, p. 8). Ook dit is echter louter gebaseerd op vermoedens en niet op concrete gebeurtenissen. Wanneer uw moeder gevraagd werd waarom de persoon over wie u zou klagen dat tegen zijn vrienden zou vertellen, wist ze alleen haar vermoeden te herhalen, en geen reden daarvoor op te geven (CGVS 11/12514B, p. 8). Ook een maand later, na het voorval waarbij Albanen bij u thuis u en uw vader geslagen hebben, en uw vrouw trachtten te verkrachten, hebt u nagelaten klacht in te dienen. De reden die u en uw vader daarvoor aanhaalden is dat u vreesde dat deze Albanen u opnieuw zouden lastigvallen en erger zouden aandoen (CGVS 11/12516, p. 16 & CGVS 11/12514, p. 8).

Geconfronteerd met het feit dat de politie u kon beschermen, bleef u beweren dat u bang was dat uw belagers terug zouden komen (CGVS 11/12516, p.16). Dit is echter geen voldoende verklaring voor uw nalaten. De Kosovaarse politie kan u immers beschermen, maar uiteraard alleen als ze eerst op de hoogte wordt gebracht van criminele feiten. Wanneer u gevraagd werd waarom u dacht dat uw belagers zouden terugkomen als ze wisten dat u de politie had ingelicht, verklaarde u dat de politie de vier mannen wellicht gevangen zou nemen, en dat de daders zouden weten dat u het was die klacht had ingediend. U vermoedde dat ze zich zouden willen wreken of aan hun familieleden zouden vragen om dat in hun plaats te doen (CGVS 11/12516, p. 16). Het feit dat u zei dat uw belagers uw familie erger zouden willen aandoen, omdat de politie hen gevangen zou nemen (CGVS 11/12516, p. 16), wijst er op dat u veronderstelde dat de politie effectief actie zou ondernemen na een klacht. Op deze manier toonde u dus uw vertrouwen in de werking van de Kosovaarse politie. Uw moeder en uw vrouw vermeldden dezelfde redering als u om te motiveren waarom ze hebben nagelaten klacht in te dienen bij de politie na het incident (CGVS 11/12514B, p. 6 en CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 9-10). Ook hun verklaringen leggen dus niet voldoende uit waarom niemand van u klacht heeft ingediend naar aanleiding van het incident. U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat u in tegenstelling tot wat uit de hoger aangehaalde informatie van het CGVS blijkt, voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten tegen de door u ingeroepen vervolgingsvrees in de zin van de vluchtelingenconventie of tegen ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de **medische verzorging** die u en uw familie nodig hadden na de raid op jullie huis en bij andere gelegenheden, klaagt u aan dat u niet goed werd behandeld omdat u Roma was en dat u moeilijkheden had om voor bepaalde medicijnen te betalen (CGVS 11/12516, p. 10) Enkele uren na de raid op jullie huis bent u te rade gegaan bij een Servische dokter. U verklaarde zelf dat hij moeite deed toen hij zag hoe jullie er aan toe waren. Hij gaf u pleisters voor de wonden (CGVS 11/12516, p. 15). U wilde echter ook graag medicijnen tegen de pijn. Daarom bent u later naar een Albanese arts gegaan. Ook deze man heeft u onderzocht (CGVS 11/12516, p. 15). Later hebt u medicijnen tegen de pijn gekocht. Uw vader bevestigde dat de artsen u en uw familie onderzocht hebben (CGVS 11/12514, p. 7-8). Hij vermeldde ook dat u niet voldoende geld had voor medicijnen (CGVS 11/12514, p. 7-8). Dit is echter een zuiver economisch aspect en wijst geenszins op het feit dat deze dokter u niet wilde helpen omwille van uw etnie of om welke reden dan ook. Uw vrouw en uw moeder verklaarden dan weer dat u en uw familie niet onderzocht werden (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8 & CGVS 11/12514B, p. 6). Uw moeder vermeldde echter ook dat de Albanese dokter wel een voorschrift voor medicijnen gegeven had en beide vrouwen verklaarden dat de Servische dokter gratis pijnstillers gaf (CGVS 11/12514B, p. 5 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Naast de vaststelling dat deze verklaringen alles behalve eenduidig zijn blijkt er niet uit dat u omwille van uw etnie of een andere aan de vluchtelingenconventie gelieerde reden de toegang zou ontzegd worden tot medische zorg. Dat er in Fushe Kosove geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg wordt ook bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De enige resterende door u aangehaalde belemmering van effectieve toegang tot een behandeling is dan ook uw beweerde slechte financiële situatie. Hier wordt vastgesteld dat uw vader verklaarde €5000,00 te hebben betaald om de familie naar België te laten brengen (CGVS 11/12514, p. 4). Het zou dan ook niet redelijk zijn te stellen dat het loutere feit dat u niet alle medicatie gratis kreeg een toegang tot noodzakelijke medische zorg zou nmogelijk maken. Uw vader en uw vrouw verklaarden in dat verband nog dat de Servische arts u zou ebben aangeraden om uw organen te verkopen aan minister Thaci, om aan geld te komen voor medicijnen (CGVS 11/12514, p. 7 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Waar dit ontegensprekelijk een verwerpelijke uitspraak is kan hier evenmin een discriminatorisch gedrag uit worden afgeleid, het lijkt eerder een algemene, zij het wansmakelijke, verwijzing naar de beschuldigingen aan het adres van minister Thaci. Er kan aldus enerzijds geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen niet dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de andere keren dat u met uw vrouw en met uw zoontje naar de dokter ging, moet worden vastgesteld dat er geen verband kan gelegd worden tussen de medische problemen waarvoor u naar de dokter ging en één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ook voor deze medische problemen hebt u niet aangetoond dat u in Kosovo geen behandeling of geen toegang tot een behandeling zou kunnen

krijgen. Toen uw vrouw problemen had met haar gezwollen voeten en ingegroeide teennagel, bent u met haar naar het kantoor van een Servische arts geweest. Daar heeft een verpleegster haar voet bekeken en haar een zalf voorgeschreven (CGVS 11/12516, p. 6 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 2). Toen die zalf niet bleek te helpen, bent u naar een andere arts gegaan. Die zei dat de teen van uw vrouw geamputeerd moest worden. U en uw vrouw verklaarden beide dat ook daar de teen van uw vrouw bekeken werd (CGVS 11/12516, p. 7 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 3). Ook toen uw vrouw na de bevalling van uw zoontje gynaecologische problemen had, blijkt uit uw verklaringen niet dat zij in Kosovo geen behandeling zou kunnen krijgen. U bent met uw vrouw omwille van deze problemen naar een Servische en naar een Albanese arts geweest. U verklaarde zelf dat uw vrouw door beide artsen is onderzocht (CGVS 11/12516, p. 8). Beide artsen hebben u aangeraden naar een privé dokter te gaan, omdat ze niet de juiste instrumenten hadden om uw vrouw te behandelen. De reden waarom zij uw vrouw niet konden behandelen was dus van zuiver medische of technische aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een andere reden zou zijn waarom zij uw vrouw niet konden behandelen. Uw vrouw zei weliswaar dat de artsen haar niet hebben onderzocht. Ze vermeldde echter ook dat beide artsen zeiden dat ze haar niet konden behandelen omdat ze niet de juiste instrumenten hadden (CGVS 11/12516B, eerste gehoor, p. 5-6). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat dokters dergelijke uitspraken en doorverwijzingen doen zonder dat ze hun patiënt onderzocht hebben. Het feit dat u geen geld had om een privé dokter te raadplegen, is een zuiver economisch probleem en dient bovendien gerelativeerd te worden (zie hoger). Er kan dus ook hier geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat tot slot de keer betreft dat uw zoontje hoge koorts had, kan evenmin worden afgeleid uit uw verklaringen dat u geen toegang had tot de gezondheidszorg in Kosovo. U verklaarde immers dat u eerst naar een Albanese dokter bent geweest. Hoewel u beweerde dat die uw zoontje niet heeft onderzocht (CGVS 11/12516, p. 9), blijkt uit uw verklaringen dat deze arts wel een diagnose heeft kunnen stellen. U zei immers dat de arts zei dat het een korte kinderziekte was, dat uw zoon "aangeraakt was met de vlammen". De dokter heeft u bovendien medicijnen aangeraden (CGVS 11/12516, p. 10). Ook uw vrouw bevestigde dat de arts u medicijnen heeft aangeraden (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 4). Dezelfde dag nog ging u ook nog naar een Servische dokter. U beweerde dat deze arts u ontving zei dat u medicijnen moest kopen. Toen u antwoordde dat u geen geld had daarvoor, zou hij u aangeraden hebben uw nier aan minister Thaçi te verkopen om geld te verdienen (CGVS 11/12516, p. 10). Zoals eerder gesteld kan hier op zich geen discriminatorisch gedrag uit worden afgeleid. Uw vrouw verklaarde dat de Servische arts uw zoon niet onderzocht heeft, dat hij u doorverwees naar de Albanese dokters omdat jullie Roma zijn (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 5). U verklaarde daarentegen dat de Servische arts u specifiek zei dat u voor **controle** naar de Albanese dokters moesten gaan omdat het niet aan hun was de controles te doen (CGVS 11/12516, p. 9). Dit is niet strijdig met de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is, waaruit blijkt dat er in Fushe Kosove geen discriminatie is bij het verkrijgen van medische zorg. Dat jullie als Roma toen **voor controle** van de situatie van uw zoon naar de Albanese artsen werden gestuurd wil niet zeggen dat jullie een minder goede medische behandeling zouden krijgen. Er kan dus ook hier geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De documenten in uw dossier zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en die van uw vrouw, zoon, ouders en broer staan hier immers niet ter discussie. De medische attesten en de brief van Fedasil die uw vrouw neerlegde tonen aan dat zij in België verschillende artsen geraadpleegd heeft. Ook dat wordt hier niet in twijfel getrokken. Ook inzake de asielaanvragen van uw vrouw S. D. (O.V.6.774.579, CGVS 11/12516B), uw vader A. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514) en uw moeder F. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514B) heb ik een besloten tot beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw D.I. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romavrouw, afkomstig uit de wijk Kalabria (gemeente Fushe Kosove) in Kosovo. U hebt de Kosovaarse nationaliteit. U bent getrouwd met I. B. (O.V.6.774.579, CGVS 11/12516). Toen u in 2009 zwanger was van uw zoon B., had u last van gezwollen voeten en een ingegroeide teennagel. Daarvoor bent u bij een Servische verpleegster geweest, die een zalf aanraadde. Toen dat niet hielp, bent u bij een Albanese verpleegster geweest, die zei dat uw teen geamputeerd moest worden. U hebt die ingreep niet ondergaan. U hebt opnieuw dezelfde zalf gekocht om de teen te behandelen. Dat hielp echter niet. U bent niet meer opnieuw naar de dokter geweest voor uw teen. Op 11 september 2009 bent u in Novi Sad in Servië bevallen van uw zoon. Hierna ondervond u gynaecologische problemen. Ongeveer twee maanden na de bevalling, ging u op controlebezoek bij een Servische arts in Fushe Kosove. Die zei dat hij u niet kon behandelen omdat hij niet de nodige instrumenten had. Hij raadde u aan naar een privé arts te gaan. Daarop ging u naar een Albanese arts. Die zei hetzelfde. U had niet voldoende geld om naar een privé arts te gaan. U hebt nog steeds gynaecologische problemen. Toen uw zoon ongeveer een jaar oud was, werd hij ziek. Hij had hoge koorts. U bent met hem naar een Albanese arts gegaan. Hij heeft u zoon niet onderzocht, maar zei dat hij een kinderziekte had en dat u medicijnen moest kopen om de koorts te doen dalen. U wilde dat uw zoon onderzocht werd, dus bent u met hem naar een Servische arts gegaan. Die onderzocht uw zoon niet en zij dat jullie bij de Albanese artsen moest zijn. Hij zei ook dat u uw nier aan minister Thaçi moest verkopen om uw zoon te genezen. Hij zette u buiten omdat er andere patiënten aan het wachten waren. Zes maanden geleden liep uw schoonvader A. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514) met uw schoonmoeder F. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514B) op straat. Een Albanese man heeft hem gezegd ‘wat heb jij nu gesneden?’ en heeft hem in het gezicht geslagen. Uw schoonvader heeft niet gereageerd en is doorgelopen. Hij heeft het incident niet aangegeven bij de politie. Vijf maanden geleden had u zin in fruit. U was op dat moment 3 of 4 weken zwanger. Uw man wilde ijzer gaan verzamelen en verkopen om aan geld voor fruit te raken, toen hij bij een groot huis een grote vuilbak zag staan. Hij zag dat er fruit in lag. De portier van het huis kwam buiten en joeg hem weg. Nadat de portier terug binnen was gegaan, keerde uw man terug om alsnog het fruit te halen. Daarop kwam de Albanese eigenaar van het huis buiten. Die vroeg wat hij daar deed. Uw man heeft hem gevraagd of hij het fruit mocht meenemen. Daarop begon de Albanese hem uit te schelden. Uw man heeft met hem gediscussieerd. Toen is hij naar huis gelopen. Hij denkt dat hij gevolgd werd. Kort na zijn thuiskomst kwamen vier Albanezen uw huis binnen. Eén van hen was de eigenaar van het huis. Een van de mannen heeft uw schoonvader geslagen toen die hen vroeg wat ze kwamen doen. Uw man is tussengekomen, waarna hij geslagen werd met een houten stok. Twee mannen hebben uw man en uw schoonvader geslagen. De andere twee wilden u meenemen naar een andere kamer om u te verkrachten. U verzette zich. U bent gevallen en hebt uw ongeboren kindje verloren. De twee mannen hebben u met rust gelaten en hebben uw schoonmoeder meegenomen naar de andere kamer en haar daar verkracht. Toen hoorde u iemand twee keer om de politie roepen. De vier Albanezen hebben daarop uw huis verlaten. Dat was ongeveer één of anderhalf uur na hun aankomst. Ze zeiden dat het nog niet gedaan was. Daarna zijn enkele burens bij u thuis gekomen om u en uw familie te helpen. Drie uur later ging u met uw familie naar een Servische dokter. Hij heeft jullie aangeraden zalf te smeren op uw wonden en pijnstillers te nemen. Hij raadde u aan uw organen te verkopen aan minister Thaçi om geld voor medicijnen te verzamelen. U hebt nooit klacht ingediend tegen de vier Albanezen uit vrees dat zij u of uw familie erger zouden aandoen. De drie of vier dagen vlak na het incident heeft u bij burens geloged. Daarna hebt u weer thuis gewoond. U bent op 26 februari 2011 uit Kosovo naar België vertrokken. Daar bent u aangekomen op 28 februari 2011. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Uw man legde de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart en die van u, beide afgegeven op 3 februari 2011, zijn geboorteakte en die van uw zoon B., beide afgegeven op 27 januari 2011, uw geboorteakte, afgegeven op 8 februari 2011, zijn nationaliteitsakte en die van u en uw zoon, alle drie afgegeven op 27 januari 2011, uw huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011 en een attest van de dokter, zonder datum. Uzelf legde ook nog een brief van Fedasil neer, afgegeven op 18 maart 2011, en twee medische attesten, afgegeven op 4 april 2011 en op 22 april 2011. Uw schoonvader legde bovendien de volgende documenten neer: zijn Kosovaarse identiteitskaart, die van uw schoonmoeder F. B. en van uw

schoonbroer A. B., alle drie afgegeven op 3 februari 2011, zijn geboorteakte en die van uw schoonmoeder, beide afgegeven op 8 februari 2011, de geboorteakte van uw schoonbroer A., afgegeven op 28 januari 2011, zijn huwelijksakte, afgegeven op 8 februari 2011, zijn nationaliteitsbewijs en dat van uw schoonmoeder en van uw schoonbroer A., alle drie afgegeven op 27 januari 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend. Vooreerst moet er op gewezen worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Fushe Kosove/Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen. Ze reizen zelfs regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft

Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Voor wat uw persoonlijke situatie betreft dient er allereerst op gewezen te worden dat bepaalde feiten die u aanhaalt in uw asielrelaas **weinig aannemelijk** zijn. Zo stelde u dat vier Albanese mannen uw man achtervolgden tot thuis nadat hij bij het vuilnis fruit had zien liggen dat hij wou meenemen. U beweerde dat deze vier Albanen bij u thuis kwamen waar ze uw man en uw schoonvader sloegen, uw schoonmoeder verkrachtten en u probeerden te verkrachten (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 5-8). Het is echter weinig waarschijnlijk dat deze vier mannen dit alles zouden doen enkel voor een paar stukken fruit die in een vuilbak bij hun huis lagen. Het is bovendien ook zeer weinig aannemelijk dat deze mannen in het midden van de dag in uw wijk, waar enkel Roma wonen (CGVS 11/12514, p. 9), zouden komen en een inval durven doen in uw huis. Ook dat geen van uw burens, die nochtans waren komen kijken wat er gebeurde, iets zou hebben ondernomen komt weinig aannemelijk over, zeker gezien de feiten wel een uur zouden geduurd hebben (CGVS 11/12514, 5, 9). U verklaarde dat uw burens wellicht hadden gezien wat er gebeurde, maar niet durfden tussenkomen (CGVS 11/12516, p. 14). Ook dat is weinig steekhoudend. Uw burens waren vermoedelijk talrijker dan de vier Albanen in uw huis, gezien er volgens u ongeveer 30 gezinnen in uw wijk woonden (CGVS 11/12516, p. 14), daarenboven hadden zij ook de ordediensten kunnen waarschuwen. Wat er ook van zij, internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer er geen beroep kan worden gedaan op **nationale bescherming**. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Niemand van uw familie heeft echter ooit klacht ingediend na de door u aangehaalde incidenten (CGVS 11/12514, p. 8, 10 & CGVS 11/12514B, p. 6, 8 & CGVS 11/12516 p. 16,17 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor p. 9, 10, 11,12). De keer dat uw schoonvader op straat geslagen en uitgescholden werd toen hij met uw moeder op weg was naar de dokter, heeft hij nagelaten klacht in te dienen. Als reden daarvoor zei hij dat hij als Rom bij niemand kan gaan klagen, dat de politie hem niet beschermt (CGVS 11/12514, p. 10-11) Dit is echter geen afdoende verklaring voor zijn nalatigheid. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Hiermee geconfronteerd zei hij dat hij bang was om naar de politie te gaan. Hij zei opnieuw dat de politie hem niet zou helpen omdat hij Rom is (CGVS 11/12514, p. 11). Deze verklaring is echter enkel gebaseerd op een vermoeden en geenszins op concrete en tastbare feiten. U en uw man verklaarden dat uw vader geen aanklacht indiende omdat hij niet wist wie zijn belager was (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 11-12 & CGVS 11/12516, p. 17).

Ook dat is echter geen voldoende uitleg voor het nalaten van klacht in te dienen. Het is immers de taak van de politie om de dader te zoeken. Uw schoonmoeder zei dat uw schoonvader niet naar de politie is geweest nadat hij op straat geslagen was omdat hij problemen wilde vermijden. Zij vreesde dat de persoon tegen wie uw schoonvader klacht zou indienen dat tegen zijn vrienden zou vertellen, waardoor hij ook met hen problemen zou krijgen (CGVS 11/12514B, p. 8). Ook dit is echter louter gebaseerd op vermoedens en niet op concrete gebeurtenissen. Ook een maand later, na het voorval waarbij Albanezen bij u thuis uw man en uw schoonvader geslagen hebben, uw schoonmoeder verkrachtten en u trachtten te verkrachten, hebt u nagelaten klacht in te dienen. De reden die u aanhaalde is dat u vreesde dat deze Albanezen u zouden vermoorden (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 10). Ook uw schoonvader en uw man vreesden voor meer last met deze Albanezen als ze het zouden aangeven bij de politie (CGVS 11/12516, p. 16 & CGVS 11/12514, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat de politie u kon beschermen, gaf u toe dat dat misschien kon. U voegde echter toe dat u weer problemen zou hebben als een van de belagers in de gevangenis zou belanden (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 10). Dit is echter geen voldoende verklaring voor uw nalaten. De Kosovaarse politie kan u immers beschermen, maar uiteraard alleen als ze eerst op de hoogte wordt gebracht van criminele feiten. U vermoedde dat de belagers u problemen zouden bezorgen wanneer ze wisten dat ze door uw aanklacht in de gevangenis zaten (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 10). Dit wijst erop dat u veronderstelde dat de politie effectief actie zou ondernemen na een klacht. Op deze manier toonde u dus uw vertrouwen in de werking van de Kosovaarse politie. Uw schoonmoeder en uw man vermeldden dezelfde redering om te motiveren waarom ze hebben nagelaten klacht in te dienen bij de politie na het incident (CGVS 11/12514B, p. 6 en CGVS 11/12516, p. 16). Ook hun verklaringen leggen dus niet voldoende uit waarom niemand van u klacht heeft ingediend naar aanleiding van het incident. U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat u, in tegenstelling tot wat uit de hoger aangehaalde informatie van het CGVS blijkt, voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten tegen de door u ingeroepen vervolgingsvrees of tegen ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft de **medische verzorging** die u en uw familie nodig hadden na de raid op jullie huis en bij andere gelegenheden, klaagt u aan dat u niet goed werd behandeld omdat u Roma was en dat u moeilijkheden had om voor bepaalde medicijnen te betalen (CGVS 11/12516, p. 10). Enkele uren na de raid op jullie huis zou u te rade zijn gegaan bij een Servische dokter. U verklaart in eerste instantie dat de arts zei dat het hem niet interesseerde wat er met jullie gebeurd was, dat jullie maar een zalf moesten gaan kopen en weggaan, hij onderzocht u niet, gaf jullie geen medicamenten en verwees u niet door naar een gynaecoloog. (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p.8). Daarna verklaart u echter dat de dokter wel pijnstillers gaf (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Uw schoonmoeder vermeldde echter ook dat de Albanese dokter een voorschrift voor medicijnen gegeven had (CGVS 11/12514B, p. 5). Bovendien beweerde uw man dat de dokter moeite deed toen hij zag hoe jullie er aan toe waren. Hij gaf ook pleisters voor de wonden (CGVS 11/12516, p. 15). Daarna verklaarde u dat u en uw schoonmoeder eigenlijk waren blijven zitten terwijl jullie mannen bij de dokter waren (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8-9), wat ook een reden kan zijn waarom u niet naar een gynaecoloog werd doorverwezen. Uw verklaringen zijn weinig samenhangend. Verder verklaarde u hierna niet naar een andere arts te zijn gegaan (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 9). Zowel uw man als uw schoonouders verklaarden echter dat u en uw familie die dag ook naar een Albanese arts zijn gegaan (CGVS 11/12516, p. 15 & CGVS 11/12514, p. 6-8 & CGVS 11/12514B, p. 5-6). U beweerde dat zij zich vergist moesten hebben (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 9). Uw man verklaarde echter dat deze arts jullie heeft onderzocht (CGVS 11/12516, p. 15). Uw schoonmoeder vermeldde zelfs dat de Albanese dokter een voorschrift voor medicijnen gegeven had (CGVS 11/12514B). Later hebt u trouwens medicijnen tegen de pijn gekocht. Ook uw schoonvader bevestigde dat de artsen u en uw familie onderzocht hebben (CGVS 11/12514, p. 7-8). Hij vermeldde ook dat jullie niet voldoende geld hadden voor medicijnen (CGVS 11/12514, p. 7-8). Naast de vaststelling dat deze verklaringen alles behalve eenduidig zijn blijkt er niet uit dat u omwille van uw etnie of een andere aan de vluchtelingenconventie gelieerde reden de toegang zou ontzegd worden tot medische zorg. Dat er in Fushe Kosove geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg wordt ook bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De enige resterende door u aangehaalde belemmering van effectieve toegang tot een behandeling is dan ook uw beweerde slechte financiële situatie. Hier wordt vastgesteld dat uw vader verklaarde €5000,00 te hebben betaald om de familie naar België te laten brengen (CGVS 11/12514, p. 4). Het zou dan ook niet redelijk zijn te stellen dat het loutere feit dat u niet alle medicatie gratis kreeg een toegang tot noodzakelijke medische zorg zou onmogelijk maken. U en uw schoonvader verklaarden in dat verband nog dat de Servische arts u zou

hebben aangeraden om uw organen te verkopen aan minister Thaçi, om aan geld te komen voor medicijnen (CGVS 11/12514, p. 7 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 8). Waar dit ontegensprekelijk een verwerpelijke uitspraak is kan hier evenmin een discriminatorisch gedrag uit worden afgeleid, het lijkt eerder een algemene, zij het wansmakelijke, verwijzing naar de beschuldigingen aan het adres van minister Thaçi. Er kan aldus enerzijds geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Anderzijds blijkt uit uw verklaringen niet dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw verklaring dat u uw ongeboren kind in Kosovo verloren hebt bij het genoemde incident, en dat u ook uw huidige zwangerschap in België moet afbreken omwille van de schade die u in Kosovo is aangedaan (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 2, p. 6), moet worden vastgesteld dat u dit niet kan hard maken. Buiten het feit dat u geen enkel document kan neerleggen waaruit blijkt dat u ten tijde van het incident effectief zwanger was, blijkt uit uw verklaringen en die van man duidelijk dat u al sinds de bevalling van uw zoon B., ongeveer een jaar voor het door u aangehaalde incident, met gynaecologische problemen kampte (CGVS 11/12516, p. 6 & CGVS 11/12516B, eerste gehoor, p. 5 & tweede gehoor, p. 2). Het is goed mogelijk dat de gynaecologische problemen die u nu ondervindt los staan van het incident waarover u sprak (en met betrekking van hetwelk er twijfels zijn bij de geloofwaardigheid ervan). Ook in het attest van Fedasil van 18 maart 2011, dat u als bewijs neerlegt, staat dat uw huidige gynaecologische problemen het gevolg zijn van de bevalling van uw zoon. Wat betreft de andere keren dat u en uw zontje naar de dokter gingen, moet worden vastgesteld dat er geen verband kan gelegd worden tussen de medische problemen waarvoor u naar de dokter ging en één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ook voor deze medische problemen hebt u niet aangetoond dat u in Kosovo geen behandeling of geen toegang tot een behandeling zou kunnen krijgen. Toen u problemen had met uw gezwollen voeten en ingegroeide teennagel, bent u naar het kantoor van een Servische arts geweest. Daar werd uw voet bekeken en kreeg u een zalf voorgeschreven (CGVS 11/12516, p. 6 & CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 2). Toen die zalf niet bleek te helpen, bent u naar een andere arts gegaan. Daar zei men dat uw teen geamputeerd moest worden. U en uw man verklaarden beide dat men ook daar uw teen bekeken heeft (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 3 & CGVS 11/12516, p. 7). Hierna heeft u nooit meer een tweede mening gezocht hierover en heeft u gewacht tot uw aankomst in België, meer dan anderhalf jaar later, om uw teennagel te laten behandelen (CGVS 11/12516B, p. 4). Ook wanneer u na de bevalling gynaecologische problemen had, blijkt uit uw verklaringen niet dat u in Kosovo geen behandeling zou kunnen krijgen. U bent omwille van deze problemen naar een Servische en naar een Albanese arts geweest. U verklaarde weliswaar dat de artsen u niet hebben onderzocht. U vermeldde echter ook dat beide artsen zeiden dat ze u niet konden behandelen omdat ze niet de juiste instrumenten hadden (CGVS 11/12516B, eerste gehoor, p. 5-6). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat dokters dergelijke uitspraken en doorverwijzingen doen zonder dat ze hun patiënt onderzocht hebben. Bovendien stelde uw man dat u door beide artsen onderzocht bent (CGVS 11/12516, p. 8). Beide artsen hebben u aangeraden naar een privé dokter te gaan, omdat ze niet de juiste instrumenten hadden om u te behandelen. De reden waarom zij u niet konden behandelen was dus van zuiver medische of technische aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een andere reden zou zijn waarom zij u niet konden behandelen. Het feit dat u geen geld had om een privé dokter te raadplegen, is een zuiver economisch probleem en dient bovendien gerelativeerd te worden (zie hoger). Er kan dus ook hier geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat tot slot de keer betreft dat uw zontje hoge koorts had, kan evenmin worden afgeleid uit uw verklaringen dat u geen toegang had tot de gezondheidszorg in Kosovo. U verklaarde immers dat u eerst naar een Albanese dokter bent geweest. Hoewel u en uw man beweerden dat die uw zontje niet heeft onderzocht (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 4 & CGVS 11/12516, p. 9), blijkt uit uw verklaringen dat deze arts wel een diagnose heeft kunnen stellen. Uw man zei immers dat de arts zei dat het een korte kinderziekte was, dat uw zoon "aangeraakt was met de vlammen". De dokter heeft u bovendien medicijnen aangeraden (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 4 & CGVS 11/12516, p. 10). Dezelfde dag nog ging u ook naar een

Servische dokter. U verklaarde dat de Servische arts uw zoon niet onderzocht heeft, dat hij u doorverwees naar de Albanese dokters. U verklaarde bovendien dat hij u weggestuurd heeft omdat jullie Roma zijn (CGVS 11/12516B, tweede gehoor, p. 5). Uw echtgenoot beweerde echter dat deze arts u ontving zei dat u medicijnen moest kopen. Hij verklaarde ook dat de Servische arts u specifiek zei dat u voor **controle** naar de Albanese dokters moesten gaan omdat het niet aan hun was de controles te doen (CGVS 11/12516, p. 9). Dit is niet strijdig met de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is, waaruit blijkt dat er in Fushe Kosove geen discriminatie is bij het verkrijgen van medische zorg. Dat jullie als Roma toen **voor controle** van de situatie van uw zoon naar de Albanese artsen werden gestuurd wil niet zeggen dat jullie een minder goede medische behandeling zouden krijgen. Er kan dus ook hier geen verband worden gelegd tussen uw klachten inzake toegang tot medische zorg en een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u door uw socio-economische situatie dermate onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige medische zorg dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De documenten die u en uw familie voorlegden zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en die van uw man, zoon en schoonouders en schoonbroer staan hier immers niet ter discussie. De medische attesten en de brief van Fedasil die u tijdens uw tweede gehoor neerlegde tonen verder aan dat u in België verschillende artsen geraadpleegd hebt. Ook dat wordt hier niet in twijfel getrokken. Ook inzake de asielaanvragen van uw man I.B. (O.V.6.774.579, CGVS 11/12516), uw schoonvader A. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514) en uw schoonmoeder F. B. (O.V. 6.774.562, CGVS 11/12514B) heb ik een besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers roepen de “Schending van het artikel 48/3 Wet van 15 december 1980” in.

Verzoekers leggen hun identiteitskaarten, geboorteakten en nationaliteitsakten, alsook hun huwelijksakte neer. Aldus tonen zij hun voorgehouden identiteit en Kosovaarse nationaliteit genoegzaam aan. Verzoekers leggen echter geen reispassen neer. Verzoekers verklaarden nooit andere documenten te hebben gehad dan diegene die zij voorleggen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5; gehoorverslag CGVS verzoekster, p.4). Verzoekers tonen echter niet aan hoe ze zonder paspoort de Schengen-zone konden binnenreizen. De Raad ziet ook niet in waarom verzoekers het risico namen om illegaal te reizen, terwijl ze geen problemen hadden met de Kosovaarse autoriteiten en derhalve legaal konden reizen. Dit blijkt tevens uit het feit dat zij de voorgelegde identiteitsdocumenten hebben aangevraagd korte tijd alvorens zij naar België kwamen. Voorgaande vaststellingen tasten hun geloofwaardigheid aan.

Daarenboven zijn verzoekers asielmotieven in concreto gesteund op een aanval van Albanen vijf maand voor het verhoor, dus begin 2011 en kort voor hun beweerd vertrek uit Kosovo. Verzoekster zou

zwanger zijn en fruit willen maar aangezien hiervoor geen geld was, heeft verzoeker fruit uit de vuilbak van een Albanese familie genomen. Deze Albanezen hebben hem gevolgd, verzoekers vader en verzoeker mishandeld en geslagen, verzoeksters schoonmoeder verkracht en verzoekster gepoogd te verkrachten. Aangezien verzoekers enkele weken later 5000 euro konden betalen voor valse documenten, terwijl dit nochtans niet noodzakelijk was nu ze legale documenten konden verkrijgen, kan geen geloof worden gehecht aan hun profiel van arme Roma die van de straat moeten leven. De gevolgen hiervan met name de vervolging door Albanezen begin 2011, de mishandeling en (poging tot) verkrachting zijn dan ook niet aannemelijk.

Verzoekers ondernemen verder in het summiere verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de commissaris-generaal zoals weergegeven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Aldus betwisten noch weerleggen zij de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat hun verklaringen inzake de inval in hun huis door een bende Albanezen in hun huis, waarbij zij geslagen werden en verzoekers moeder verkracht werd, niet geloofwaardig voorkomen. Daargelaten dat de zware beschuldigingen naar het medisch corps in Kosovo ongestaafd blijven, betwisten verzoekers evenmin dat uit hun verklaringen blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot medische verzorging, en dat de socio-economische motieven die zij aanhaalden geen nexus hebben met de Geneefse conventie.

3.2. Verzoekers verklaarden Kosovo te hebben ontvlucht omdat zij er omwille van hun Roma-etnie gediscrimineerd en aangevallen werden door Albanezen en hiervoor geen beroep konden doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

3.3. Volgens verzoekers zijn zij *“slachtoffer van blind geweld omdat ze Rom’ zijn. Het is algemeen geweten dat de Roma als vuil van de straat worden behandeld. Dat de regering van Kosovo uitdrukkelijk in de Grondwet en in de wetgeving heeft opgenomen dat men niet mag discrimineren ten opzichte van de bevolkingsgroep waartoe verzoekers behoren is onvoldoende om te stellen dat deze niet in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling. Immers zulke zaken dienen in de praktijk te worden omgezet en zijn eerder een probleem van mentaliteitswijziging dan van een (grond)wetswijziging. Burgers zoals verzoeker worden nog steeds geconfronteerd met discriminatoir gedrag en met etnische vervolgingen door de bevolking. Voor de geweldplegingen waar verzoeker en zijn familie slachtoffer was, was geen enkele aanleiding. Ze werden louter en alleen gepleegd omdat verzoeker en familie tot een bepaalde etnische entiteit behoren. Zulks kan niet worden getolereerd. Aan verzoekers komt het dan ook toe te worden erkend als vluchteling.”*

3.3.1. Verzoekers blijven bij loutere beweringen en laten na deze enigszins te staven aan de hand van objectieve gegevens. Dit klemt temeer nu de bevindingen van de commissaris-generaal daarentegen wel steunen op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad betrouwbaar acht. Hieruit blijkt dat de Kosovaarse politie (KP), wanneer in kennis gesteld van misdrijven, anno 2011 afdoende actie onderneemt, niettegenstaande hervormingen noodzakelijk blijven. De Eulex Police Component staat de KP bij om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en ervoor te zorgen dat alle Kosovaarse burgers worden bediend. Tot slot adviseert en ziet de OSCE toe op de naleving van de internationale normen inzake mensenrechten door de KP. Verzoekers kunnen deze grondige analyse van de reële situatie in Kosovo niet weerleggen met de louter losse bewering *“Dat uit de motivering van de GCVS blijkt dat men zich vooral steunt op de theoretische mogelijkheden die er zijn ter voorkoming van zulke wanpraktijken”* en *“deze klaarblijkelijk enkel op papier bestaan”*.

De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat verzoekers niet aannemelijk maken nood te hebben aan internationale bescherming.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers roepen de *“Schending van het artikel 48/4 Wet van 15 december 1980”* in.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK